

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

tský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **D. X. L.**, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.2.2009, č.j. CPR-14387-1/ČJ-2008-9CPR-C218

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán II. stupně“), kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9.7.2008, č.j.: CPBR-07376-13/ČJ-2008-61PB-CI, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobce v podané žalobě vytýká napadenému rozhodnutí nesprávné právní posouzení věci a také porušení jeho procesních práv.

Žalobce tvrdí, že doložil doklad o tom, že on a jeho manželka žijí ve společné domácnosti s paní P. T. V. a jejími nezletilými syny, mají k jejím synům obdobný vztah jako k synům a ona k nim jako k sourozencům s tím, že o tyto syny pečují.

Žalobce pak nesouhlasí se způsobem, jakým správní orgán I. stupně vymezil pojem rodina. Namítá, že zúžení pojmu „vztah obdobný vztahu rodinnému“ pouze na vztah partnerský (druh-družka) tak, jak učinil správní orgán I. stupně a v návaznosti na napadené rozhodnutí i správní orgán II. stupně, bylo nesprávné. V daném případě podle žalobce by navíc ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. muselo obsahovat na místo vztahu „obdobnému vztahu rodinnému“ vztah „obdobný vztahu manželskému.“ Žalobce také uvedl, že správní orgán II. stupně pak měl za to, že správní orgán I. stupně použil ust. § 7 zákona č. 117/1995 Sb. proto, že jde o výkladový zdroj, který nejenže vymezuje osoby, které jsou považovány za rodinu, ale současně určuje okruh osob tak, aby odpovídal ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce ovšem má za to, že tomu tak není, přičemž postup správního orgánu II. stupně nepovažuje za dostatečný ve vztahu k obsahu ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť nelze mít za to, že by se dostatečně vyrovnal s námitkami žalobce.

Žalobce také namítá, že v řízení u správního orgánu I. stupně navrhl, aby správní orgán provedl místní ohledání a ústní jednání na adrese společné domácnosti. Toto však správní orgán I. stupně odmítl s odůvodněním, že provedení důkazů nepovede ke zjištění skutečného stavu věci, ale pouze „k účelové inscenaci existující společné domácnosti“, přičemž pak provedení tohoto důkazu postrádá smysluplnost. Takový postup je dle názoru žalobce v rozporu s ust. § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.

Podle žalobce pak nalézací správní orgán v rozporu s ust. § 4, 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. v řízení nikdy nesdělil, jaký konkrétní doklad, který potvrzuje splnění podmínky podle ust. § 87h odst. 1 zák. Č. 326/1999 Sb., má žadatel k žádosti doložit. Správní orgán je podle žalobce povinen účinně pomoci účastníkovi řízení odstranit nedostatky podání. Za účinnou pomoc žalobce nepovažuje postup, který spočívá v tom, že správní orgán odmítne doložený doklad akceptovat, aniž by sdělil, jaký konkrétní doklad má být předložen, aby podání splňovalo zákonem stanovené náležitosti. Dle názoru žalobce by správní orgán veden zásadou materiální pravdy měl v řízení využít všech institutů správního řádu, ne toliko otrocky požadovat doložení dokladu, který v případě aplikace ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. objektivně doložit nelze.

Ve vyjádření k žalobě se pak správní orgán II. stupně zabýval jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v jeho žalobě, přičemž mimo jiné uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, v napadeném rozhodnutí jsou konkrétně popsány veškeré relevantní skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu žadatele i úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení podkladů. Důvody, které vedly správní orgán k zamítnutí předmětné žádosti jsou podle správního orgánu II. stupně zcela jasné a přesvědčivé. Navrhl žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Dne 29.4.2008 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. K žádosti také připojil tzv. „Doklad rodinného příslušníka občana CZE“, v němž podepsaná P. T. V., nar. X, st. obč. Česká republika potvrzuje, že paní N. T. T. H., nar. X a

její manžel D. X. L., nar. X jsou jejími rodinnými příslušníky ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť uvedený pár má k jejím synům, nezl. P. P. A., nar. X a P. V. A., nar. X, st. obč. Česká republika, obdobný vztah jako k synům a jak je v dokladu uvedeno, „my k němu obdobný vztah jako k sourozencům“ a pečují o její syny a všichni žijí ve společné domácnosti.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 7.5.2008 č.j.: CPBR-07376-3/ČJ-2008-61PB-CI správní orgán I. stupně oznámil žalobci, že dne 29.4.2008 bylo zahájeno správní řízení ve věci jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 7.5.2008 č.j. CPBR-07376-4/ČJ-2008-61PB-CI bylo řízení o předmětné žádosti žalobce přerušeno a žalobce byl současně vyzván, aby k žádosti doložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, doklad o zdravotním pojištění a cestovní doklad. K odstranění vad žádosti pak byla stanovena lhůta 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Předmětné usnesení pak bylo zástupci žalobce doručeno dne 12.5.2008. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 16.6.2008 č.j.: CPBR-07376-11/ČJ-2008-61PB-CI byla prodloužena na žádost žalobce lhůta k odstranění vad jeho žádosti o 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Usnesení pak bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 19.6.2008.

Dne 27.6.2008 byl správnímu orgánu I. stupně žalobcem předložen notářský zápis, z něhož je zřejmé, že paní T. V. P., paní N. T. T. H. a pan D. X. L. učinili prohlášení za účelem, aby sloužilo jako doklad potvrzující, že paní N. T. T. H. a pan D. X. L. jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a to paní T. V. P., občana České republiky podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. V prohlášení zúčastnění prohlašují, že společně nepřetržitě žijí ve společné domácnosti i s dětmi paní P., společně uhrazují náklady na své potřeby, na chod domácnosti a na zajištění výživy. Rovněž prohlašují, že újmu, kterou by utrpěl kterýkoliv z nich, by zbývající důvodně pocítovali jako újmu vlastní a že paní N. T. T. H. a pan D. X. L. mají k nezletilým synům paní T. V. P. obdobný vztah jako synům, které společně s paní T. V. P. vychovávají a živí je.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9.7.2008 č.j. CPBR-07376-13/ČJ-2008-61PB-CI byla žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítnuta. V odůvodnění pak správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že v poskytnuté lhůtě nebyl doklad potvrzující, že je žalobce rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., k žádosti doložen.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 6.8.2008, o němž rozhodl správní orgán II. stupně žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23.2.2009 č.j. CPR-14387-1/ČJ-2008-9CPR-C218 tak, že předmětné odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán II. stupně zrekapituloval průběh správního řízení a ztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, že žalobce hodnověrným způsobem nedoložil, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. K tomu pak odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 326/1999 Sb. a na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a zdůraznil, že v České republice se za obdobný vztah vztahu rodinnému považuje typicky vztah druha a družky.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle ust. § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu

delší než tři měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle odst. 2 téhož právního ustanovení k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle ustanovení § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle ust. § 87a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium, c) fotografie, d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost a e) doklad o zajištění ubytování na území.

Podle ust. § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel, rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Podle ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

V předmětné věci je stěžejní, zda žalobce je či není osobou s obdobným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky byla zamítnuta, tedy nebyl tento pobyt žalobci povolen, když nedoložil skutečnosti rozhodné pro povolení pobytu dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce ke své žádosti doložil doklad nazvaný „Doklad rodinného příslušníka občana CZE“ a posléze notářský zápis o učiněném prohlášení, z nichž vyplývá, že paní N. T. T. H. a pan D. X. L. (žalobce) jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a to paní T. V. P., občana České republiky podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. V prohlášení zúčastnění prohlašují, že společně nepřetržitě žijí ve společné domácnosti i s dětmi paní P., společně uhrazují náklady na své potřeby, na chod domácnosti a na zajištění výživy. Rovněž prohlašují, že újmu, kterou by utrpěl kterýkoliv z nich, by zbývající důvodně pociťovali jako újmu vlastní a že paní N. T. T. H. a pan D. X. L. mají k nezletilým synům paní T. V. P. obdobný vztah jako synům, které společně s paní T. V. P. vychovávají a živí je. Správní orgán na základě zhodnocení předložených dokladů dospěl k závěru, že žalobce nedoložil náležitost stanovenou zákonem. Správní orgány věc posuzovaly v intencích ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tedy zkoumaly, zda lze žalobce považovat za osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie. Ředitelství služby cizinecké policie pak rovněž provedlo v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 výklad Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004 a svoji argumentaci o tom, proč nelze žalobcem předložený doklad považovat za důkaz rodinné příslušnosti podle ust. § 15a

odstavec 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. podpořilo i citací důvodové zprávy k zákonu č. 326/1999 Sb.

Obdobnou věcí se pak již ve svém rozsudku ze dne 16.4.2010 č.j. 5 As 6/2010-63 (dostupný na www.nssoud.cz.) zabýval i Nejvyšší správní soud, který mimo jiné uvedl:

„Podle ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. Je-li účelem pobytu občana Evropské unie studium, rozumí se rodinným příslušníkem pouze manžel a nezaopatřené dítě (odst. 2 cit. ustanovení). Podle odst. 3 cit. ustanovení za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který a) se soustavně připravuje na budoucí povolání, b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Zákon o pobytu cizinců dále stanoví v odst. 4: „Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že:

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo

3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Zákon ve výše citovaném ustanovení (odst. 4) rozšiřuje kategorii rodinných příslušníků, a to i na jiné osoby, např. na ty osoby, které s občanem Evropské unie žily ve státě původu ve společné domácnosti nebo které jsou odkázány na osobní péči občana Evropské unie ze zdravotních důvodů, jakož i na ty, které mají s občanem unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí s ním ve společné domácnosti. Zákonodárce přitom okruh rodinného příslušníka rozšířil v souladu s vymezením tzv. „oprávněných osob“ tak, jak je vymezuje Směrnice v čl. 3.

čl. 3 Směrnice (Oprávněné osoby)

1. Tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují. 2. Aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob:

a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně;

b) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.

Směrnice tedy konkretizuje dva v úvahu připadající partnerské vztahy, a to vztah manžel-manželka a vztah registrovaného partnerství. Jiný vztah společného soužití těmito vztahům na roveň postaveným v okruhu „primárních rodinných příslušníků“ nevymezuje.

Pro účely Směrnice je vymezen pojem „rodinný příslušník“ v čl. 2 bod 2 následovně:

„Rodinným příslušníkem“ se rozumí:

a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).

Směrnice vymezuje obdobný „partnerský vztah“ dále i v okruhu tzv. „oprávněných osob“ v čl. 3 bod 1. písm. b). Slovo partner přitom Směrnice užívá pro vztah „rodinný“, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům, zejména zákonná vzájemná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti; pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese, ale společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb, apod. (srovn. ust. § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů: domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby).

Stejný obsah pojmu partner je nutno vnímat i v dalším textu Směrnice. Je-li tudíž ve Směrnici dále v čl. 3 užito pojmu partner, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah, nelze pod tento pojem podřadit jakoukoli osobu, resp. jakýkoli vztah, ale pouze takový, který znaky „partnerského“ soužití naplňuje. Předmětná Směrnice 2004/38/ES byla, podobně jako předtím směrnice Rady 64/221/EHS, implementována do českého právního řádu. Jestliže je v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona o pobytu cizinců v kontextu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), nebo použije přímo předpis evropský, je povinen jej vyložit v intencích evropského předpisu. Tak je nutno postupovat i v případě interpretace ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že z ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze bez dalšího dovozovat, že se musí vždy nutně jednat pouze o vztah druh-družka. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na čl. 37 Směrnice, podle kterého směrnici nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou pro jednotlivce příznivější. Nejvyšší správní soud připouští, že ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) vnitrostátního předpisu lze interpretovat širěji než čl. 3 bod 1. písm. b) Směrnice.

Uvedené ustanovení cit. zákona nicméně obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie v vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně.

Je tedy nutno se zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci.“

Vzhledem ke shora uvedenému v případě žalobce nebyla a priori naplněna již podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Takovým vztahem dozajista není vztah žalobce k paní P. T. V. a k jejím nezletilým synům, proto také jakékoli další dokazování by bylo zbytečné. Zabývat se pak splněním dalších zákonných podmínek pro přiznání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, konkrétně tím, zda žalobce sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, či nikoliv, by bylo rovněž zcela bezpředmětné. Za této situace proto nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí ani skutečnost, že správní orgány neprovedly navrhovaný důkaz ohledáním na místě. Neobstojí pak ani námitka, podle níž měl správní orgán žalobci sdělit, jak měl doložit splnění zákonných podmínek.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že v daném případě žádná z námitek žalobce není důvodná a tudíž, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem při posouzení předmětné věci, a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o podané žalobě bez nařízení jednání, když žalobce na jednání netrval a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení před soudem nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová